

[Birgitte Husmark]

litikken og ikke mindst den økonomiske politik i form af Norden som et hjemmemarked.

SF har kæmpet for, at det netop gennem det nordiske samarbejde var muligt at komme først med udvikling af normer og standarder, der fremmer produktionen af sunde og sikre produkter og et godt arbejdsmiljø. Denne strategi bør fortsættes og forstærkes, men det koster penge. Bare det at få bevilget midler til at deltage i det europæiske standardiseringsarbejde er et stort problem, men det er altså nødvendigt at indse, at samarbejde koster penge, også hvis det nordiske samarbejde skal have gennemslagskraft i resten af Europa.

Og så må vi tage fat på kritikken af statsministrenes planer for det fremtidige nordiske samarbejde. Det er fint, at statsministrene vil opprioritere denne opgave, men det er lidt uklart, hvad der bliver tilbage for samarbejdsministrene at foretage sig, når man både vil opprioritere statsministrenes rolle og samtidig involvere fagministrene. Og hvad bliver der så i den sammenhæng af statsministrenes engagement, når man opretter en embedsmandskomite med reference til både statsministrene og samarbejdsministrene? Det lyder ikke særlig gennemtænkt, men vi er helt tilfredse med, at statsministrene påtager sig dette arbejde, herunder at sikre den fortsatte dialog mellem Nordisk Råds parlamentarikere og fagministrene.

Bevarelsen af denne dialog er helt afgørende for at sikre forandringerne af det nordiske samarbejde hos de folkevalgte, og her er det ikke nok i ny og næ at modtage en orientering fra regeringerne i lighed med den erklæring, statsministrene udsendte efter deres møde på Bornholm i sommer. Denne form for »samarbejde« ligner i alt for høj grad det, som vi er udsat for fra EF's Ministerråd, og det har Nordisk Råd ikke brug for.

Det er i den forbindelse lidt kryptisk, hvad statsministeren egentlig mangler i koordineringen imellem Nordisk Råds danske delegation og Markedsudvalget. Er der ikke langt snarere brug for en overensstemmelse mellem parlamentarikerens fagpolitikområder i Nordisk Råd og deres respektive parlamenter for at få gennemslagskraft, så man kan bringe forslagene fra Nordisk Råd tilbage i de respektive parlamenter? Det mener SF er afgørende for at sikre det parlamentariske pres på regeringerne,

hvis de – ganske mod forventning – skulle være lidt tøvende med hensyn til at gennemføre Nordisk Råds anbefalinger og følge dem op med aktiv handling.

Min sidste kommentar skal dreje sig om, at statsministeren siger meget, meget lidt om det foreliggende budgetforslag, som skal behandles i løbet af denne session og i januar 1993. Hr. Søren Hansen har allerede tidligere udtalt sig til pressen, vi har diskuteret det på det delegationsmøde, hvor statsministeren deltog, og vi kan helt tilslutte os de kritikpunkter, som er fremsat fra Nordisk Råds Budgetudvalg. Men det er vigtigt at sikre parlamentarikerne indflydelse fremover, og det fremgår ikke helt klart af statsministerens udtalelser.

Det pågældende afsnit af redegørelsen er ikke så nemt at tolke, men det kan måske tolkes – og det håber jeg – som et tilbagetog fra de ændringsforslag, som er fremsat af statsministrenes personlige repræsentanter i den rapport, vi har fået udleveret. Her foreslås det nemlig, at budgetbehandlingen fuldstændig fjernes fra Nordisk Råds regi, ministrene behøver ikke at fremlægge det, og dermed har parlamentarikerne heller ingen ret til at udtale sig om det, og det er katastrofalt. Netop når statsministrene ønsker store ændringer og omlægninger som f.eks. kulturfonden, er det afgørende vigtigt, at alle er med til at behandle de forslag og dermed også med til at tage ansvaret for konsekvenserne. Det er bare ét eksempel på, at tingene pludselig kan komme til at gå vældig galt, hvis parlamentarikerne og ministerrådet ikke arbejder sammen.

Jeg vil derfor godt slutte af med at spørge statsministeren, om den danske regering er indstillet på at tage afstand fra de personlige repræsentanters forslag til ændring af Helsinkiaftalen, som fjerner Nordisk Råds ret til at behandle budgettet, og om man er indstillet på at tage afstand fra de forslag, som ikke inkluderer de nordiske samarbejdsministre. SF mener, at det er afgørende at få svar på det spørgsmål, for hvis man ikke bevarer Nordisk Råd som det dialogforum, det er i øjeblikket efter Helsinkiaftalen, hvor det består af både folkevalgte og ministre, er der ikke noget Nordisk Råd.

Vi ønsker fortsat et Nordisk Råd, hvor dialogen kan fortsætte, og hvor man har to ligeværdige parter: folkevalgte og ministre. Det er